

viser, at al den snak om, at vort sociale system, velfærdssamfundet, er i krise, er tom snak, og dét er det, både når kritikken kommer fra venstre, og når den kommer fra højre, men det er da klart, at der er ting, der skal pilles ved.

Som en af de ting, jeg mener der ikke kan pilles ved, vil jeg nævne overførselsindkomsterne, men det er jo umuligt på borgerligt hold at spørge sig frem til, hvad det er, de mener. Den store del af overførselsindkomsterne er folkepensionen, og den er der formentlig ingen, der drømmer om at pille ved. En anden stor del er den højeste førtidspension, det er den, der tidligere hed invalidepension, og den er der forhåbentlig heller ingen, der vil pille ved. Det er de største beløb.

Så er der dagpengene, og dér vil jeg gerne gøre CD's holdning fuldstændig klar. Vi ønsker ikke nogen debat om dagpengene, uden at LO er inddraget. På samme måde, som vi har sagt, at vi ikke ønsker en diskussion om grønne afgifter, uden at erhvervslivet er inddraget, siger vi her: Vi vil ikke have nogen diskussioner om dagpenge, medmindre LO kan være indforstået med det resultat, vi når frem til. Hvorfor? Ikke fordi vi får tilskud fra LO, det gør vi af iøjnefaldende grunde ikke, men ganske simpelt fordi LO's accept af løntilbageholdenhed er det, der er helt afgørende for dette lands økonomiske fremgang. Det afgørende er ikke, hvem der sidder i regering, men at LO er i stand til over for sine medlemmer at fastholde løntilbageholdenhed. Hvordan tror man, LO skulle kunne klare det, såfremt vi går hen og underminerer noget af det, der er grundlaget for fagbevægelsen? Derfor vil vi aldrig nogen sinde være med til det.

Men jeg har ikke på noget tidspunkt lagt skjul på, at Centrum-Demokraterne mener, at stive lønssystemer er af det onde. For min skyld må en dygtig murer gerne tjene det dobbelte af, hvad en ikkedygtig murer tjener, men det betyder ikke, at hvem som helst bare kan tjene løs; men når det gælder arbejde, skal den, der arbejder dygtigt, have lov til at tjene mere end andre. Der må ingen begrænsning være.

Det er for øvrigt også derfor, at vi ikke kan stemme for dagsordenen. Om man fra Enhedslistens side finder vor begrundelse tynd, kan jo ikke interessere os; det er jo ikke Enhedslisten, der skal tage stilling på vores vegne.

Det grundlag, som vi finder for at stemme nej, er for det første det, som jeg sagde tidligere, og for det andet er det jo ikke blevet mindre efter,

hvad jeg har hørt der også skulle med: forkortelse af arbejdstiden, forbud imod overarbejde og forskellige andre ting. Det får man aldrig CD med til, og derfor ønsker vi ikke at deltage i en planlægning, der går i retning af det dér.

Til sidst må jeg så sige, for jeg har haft ordet så længe, at jeg skal prøve at gøre det kort nu, at for Centrum-Demokraterne er en diskussion om arbejdsløshed ikke nær så interessant som en diskussion om arbejdsløse, for arbejdsløsheden er der begrænsede muligheder for, hvad vi kan gøre ved, men hvad vi er i stand til for at gøre tilværelsen behageligere for de arbejdsløse, og da navnlig ikke gøre den værre for dem ved at mistænkeliggøre dem og ved at fremstille dem som nogle stratenrøvere, der tager af alle de kasser, de kan komme i nærheden af, osv., vil vi meget gerne være med til.

Det er bl.a. på den baggrund, at vi går ind for orlovsordninger. Vi synes, det er en strålende ting, at en arbejdsløs nu ikke længere behøver betegne sig selv som arbejdsløs, men benytter sin ret til orlov, hvorved en anden får chancen, og han får måske så selv senere en chance og slipper for det, som får ham til at føle, at han er ude af det hele.

Vi ønsker at tage mange hensyn til de arbejdsløse, og som sagt er det vigtigere for os end hensynet til, om den ene eller den anden skulle lave nogle numre. Det er jo ikke af ny dato. Nu skal jeg nok lade være med at komme ind på det med gamle dage igen, men du godeste, når jeg tænker på sort arbejde og alle de dér ting. Jeg tror, det var i 1954 – eller var det endda ikke allerede i 1948? – at Viggo Kampmann i sine artikler gjorde opmærksom på, at der blev snydt for 20 mia. kr. i skat. Det var datidens sorte arbejde. 20 mia. kr. blev der snydt for. Man tror da ikke, det er en nyt problem. Det er et beløb, der jo langt overstiger det, man taler om nu, når man fører det op til nutidens pristol.

Altså, der er slet ikke tale om, at det er noget nyt, og derfor er min konklusion: Lad os blive fri for al den krisesnak. Danmark er ikke i krise. Vort sociale system er ikke i krise. Der er nogle aviser, der nu i uendelig lang tid har kørt det dér med, at nu må det høre op. Hold op med det!

Jeg vil gerne gentage, hvad den radikale ordfører sagde: Vi må her i dag – men det kommer måske navnlig under næste punkt – have slået helt fast, at det store flertal i dette Ting tror på, at vi kan bevare vort sociale system og da ikke mindst folkepensionen.